

Μνήμη δικαίου μετ'ενκωμίων

[/ Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξο](#)

Μοναχός Μωύσης Αγιορείτης.

Τον π. Ευέλθοντα τον γνώρισα μ' ένα αειθαλές χαμόγελο, μία καθαρή μορφή, ένα ιλαρό πρόσωπο, μία ολοκληρωμένη προσωπικότητα.

Ακόμη κι όταν κάποτε ήταν αρκετά λυπημένος δεν έχανε αυτά τα χαρακτηριστικά του.

Τον γνώρισα στην αγαπημένη Κύπρο. Μίλησα στ' αγαπητά παιδιά του σχολείου που διηύθυνε.

Στο εκκλησίασμα του λαμπρού ναού του Αγίου Δημητρίου επίσης. Στον ιερό ναό του φίλου αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, στο ίδρυμα, με τους συμπαθείς ηλικιωμένους, που το φρόντιζε ανύστακτα Στη σχολή γονέων, στην αίθουσα του Δήμου Παραλιμνίου.

Στο Άγιον Όρος, το οποίο υπεραγαπούσε. Πήγαμε με συγκίνηση μαζί στα κατεχόμενα, στο χωριό του. Προλόγισα το τελευταίο σχετικό βιβλίο. Έγραφα συχνά στο περιοδικό του, το «Παρά την λίμνη».

Τον πρωτογνώρισα όταν πήγαμε τη θαυματουργή εικόνα του « Άξιον έστι» στην Κύπρο. Ήταν σαν μικρό παιδί από χαρά.

Έτρεχε να μας υποδεχθεί, να μας φροντίσει, να μας κεράσει, να μας φιλοξενήσει.

Από τότε δέχθηκα πλούσια τη φιλοξενία και την αγάπη του, μαζί με την εξαιρετική του οικογένεια. Άφησα δάκρυα κι εγώ για τον Χριστόφορο, που τόσο αγαπούσε. Κουβεντιάζαμε ώρες, κάναμε σχέδια, ετοιμάζαμε την επόμενη επίσκεψή μου.

Πρόσεχε, άκουγε, σημείωνε, είχε τόσα πολλά να φροντίσει. Για την οικογένειά του, για το ναό του, για το σχολειό του, για το ίδρυμα, για τις εκκλησιές, για το περιοδικό, που αξίζει να συνεχίσει την έκδοσή του, για την ιεραποστολή, για τα μοναστήρια, για τις επιστολές του, για τους φτωχούς. Πηγή φιλανθρωπίας. Ζούσε για να μαζεύει και να μοιράζει. Οι άνθρωποι τον εμπιστεύονταν, γιατί ήταν ανιδιοτελής και αφιλόργυρος. Ήξεραν ότι σίγουρα θα πιάσουν τόπο οι δωρεές τους. Ζούσε για τους άλλους. [\(περισσότερα...\)](#)